Mica - Comentarii Jean Koechlin

Contemporan cu Isaia, cu Osea şi cu Amos, Mica profeţeşte, asemeni acestora, sub domnia lui Iotam, a lui Ahaz şi a lui Ezechia. Istoria de plâns a lui Ahaz, relatată în 2 Împăraţi 16, şi cea a împăraţilor răi ai lui Israel justifică din plin cuvintele grele pe care Domnul le rosteşte aici, luând ca martor întregul pământ. El Îşi revendică sfinţenia, proclamând prin judecăţile Sale că este străin de nelegiuirile din Samaria şi din Ierusalim.Începând cu versetul 8 putem vedea cum Mica pune la inimă suferinţa poporului său. „Nu spuneţi aceasta în Gat...“, îndeamnă el stăruitor (v. 10; 2 Samuel 1.18,20). Acest vers citat din „cântarea arcului“ ne aminteşte că vrăjmaşii Domnului, aici filistenii, sunt întotdeauna gata să se bucure de eşecurile poporului lui Dumnezeu, găsind în acestea o scuză lesnicioasă pentru propriile lor păcate. De aceea nici noi, când am aflat ceva neplăcut cu privire la un alt credincios, să nu răspândim cu uşurătate vestea, pentru că aceasta ar duce la dezonoarea Adunării şi astfel a Numelui Domnului.Până la versetul 16 asistăm la marşul triumfător al Asirianului, judecător de la Domnul. Numele fiecăreia dintre cetăţile invadate capătă, cu această ocazie, o semnificaţie tragică.

Capitolul 21 din cea dintâi Carte a Împăraţilor ne istoriseşte cum nelegiuitul Ahab pofteşte moştenirea lui Nabot şi cum o ia apoi prin violenţă şi prin abuz de putere (vezi Mica 6.16). Împotriva acelora care plănuiesc răul (nelegiuirea; v. 1), Domnul plănuieşte răul (pedeapsa; v. 3) În contrast însă, subliniem întrebarea din versetul 7: „Nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă cu dreptate?“. Putem răspunde şi noi din experienţă: «Da, Doamne, cuvintele Tale fac bine; ele sunt bucuria inimii mele!» (Ieremia 15.16; Ioan 6.68)?„Acesta nu este locul de odihnă“, continuă profetul (v. 10). În adevăr, lumea este atât de agitată, atât de înfierbântată, încât orice om sincer ar trebui să admită că pe pământ nu există adevărata odihnă. Dumnezeu ne aminteşte tot aici şi motivul: „din cauza întinăciunii...“. După cum Isus n-a găsit unde să-Şi pună capul într-o lume ruinată de păcat, nici răscumpăraţii Săi nu se pot simţi în largul lor în mijlocul celor care-L dezonorează pe Dumnezeu.Cât despre voi, cei care încă n-aţi experimentat că lumea nu poate da pacea, să ştiţi că există un loc de odihnă pentru sufletul obosit. Unde se află acest loc? Lângă Isus! „Veniţi la Mine... – invită Mântuitorul – şi Eu vă voi da odihnă...“ (Matei 11.28).

Capitolul 2 îi menţiona deja pe profeţii cei răi; acum putem observa prin ce anume se disting. Ei caută să-i facă pe slujitorii autentici ai lui Dumnezeu, de pildă pe Mica şi pe Isaia, să tacă. Îşi adaptează cuvântările la poftele poporului, pentru a le câştiga favoarea (comp. cu Romani 16.18). Linguşesc pasiunile ascultătorilor (cap. 2.11), adormindu-le conştiinţa într-o încredere înşelătoare, şi, pentru a umple măsura, scot din aceasta, în afară de popularitate, chiar şi bani (v. 11). Oameni de o lăcomie nesăţioasă, îşi vând minciunile foarte scump (v. 5; Isaia 56.11; Ieremia 6.13). Fapta lor nesăbuită este însă mult înlesnită de cei din lume care, într-o manieră generală, pentru a-şi acoperi acţiunile rele, îşi strâng „o mulţime de învăţători după poftele lor“ (2 Timotei 4.3). Priviţi la împăratul Ahab, deja citat pe pagina de ieri în mod trist: patru sute de profeţi îl mint în direcţia dorinţei sale şi, în timp ce pe aceştia îi ascultă, ... pe un alt Mica, singurul care îi spune adevărul, îl aruncă în închisoare (1 Împăraţi 22; 2 Cronici 18)!După ce slujitorul lui Dumnezeu, „plin de putere prin Duhul Domnului“ (stare care ar trebui să ne caracterizeze pe toţi: v. 8; Efeseni 5.18), îi avertizează pe cei responsabili din popor (pe căpetenii, pe mai-mari), Ieremia 26.17-19 (care citează versetul nostru 12) ne comunică efectul salvator al acestei profeţii.

Odată demonstrată incapacitatea omului, a sosit momentul pentru Dumnezeu să Se manifeste. După ce a stabilit că nu aici se află „locul de odihnă“ (cap. 2.10), Domnul ne poate vorbi despre propria Sa odihnă. Multe eforturi se depun astăzi pentru cauza păcii, iar aceste strădanii rezultă, în cel mai bun caz, dintr-o iluzie, pe cât de generoasă, pe atât de naivă, în cel mai rău caz dintr-o încredere vinovată în om, însă întotdeauna din ignoranţa faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Aşadar, aceste eforturi sunt în final sortite eşecului. Lumea se va bucura de pace numai atunci când Dumnezeu i-o va da. Şi când va face aceasta? Nu înainte ca drepturile Sale să fie recunoscute! Şi ce schimbare va fi atunci! Toţi idolii vor fi măturaţi. Admiraţia pentru lucrările omului va face loc gloriei îndreptate spre Dumnezeu. Toate popoarele, ca unul singur, I se vor închina şi vor căuta la El înţelepciunea şi cunoştinţa. Creştini, noi avem privilegiul de a face aceasta încă de acum! „Să ne suim“ în acest loc în care Domnul a promis prezenţa Sa! „El ne va învăţa despre căile Lui“, adaugă el. Cât de mult pierdem atunci când neglijăm strângerile în care ne este explicat Cuvântul, când el ne stă în atenţie ca meditaţie! Să nu uităm însă care este rezultatul aşteptat: „şi vom umbla pe cărările Lui“ (v. 2; Iacov 1.22)!

Dumnezeu tocmai a vorbit despre restabilirea lui Israel şi despre evenimentele bătăioase care o însoţesc (cap. 4). Acum Îl numeşte pe Acela care va fi deopotrivă Stăpânitorul şi Instrumentul eliberării. În Hristos, Dumnezeu Îşi va împlini toate planurile. Cel „ale Cărui origini sunt ... din zilele eternităţii“ trebuia să Se nască la Betleem, un orăşel neînsemnat din Iuda (vezi Matei 2.3-6). Şi El, „Judecătorul lui Israel“, va fi lovit de propriul Său popor orb şi ucigaş (v. 1; Isaia 50.6). Putem, prin urmare, înţelege cu ce sentimente Îi anunţă Dumnezeu gloria viitoare şi declară: „...acum El va fi mare ... şi Acesta va fi pacea“ (v. 4, 5). Ce expresii tot atât de scumpe inimii oricărui răscumpărat!În acelaşi timp în care ne vorbeşte despre Domnul Isus, acest capitol îi mai introduce în scenă: 1. pe Israel – eliberarea şi binecuvântarea rămăşiţei sunt legate de măreţia Numelui lui Iahve; 2. pe Asirian, vrăjmaşul de la urmă care se va întâlni, spre pierderea lui, cu Păstorul lui Iacov a Cărui misiune este nu numai de a-Şi hrăni turma (v. 4), ci şi de a Şi-o apăra. La sfârşit, răul, sub toate formele sale, va fi stârpit din ţară (v. 10-15). Curăţirea întreprinsă de împăratul Iosia ne oferă o imagine în acest sens (2 Cronici 34.3-7).

Un nou apel pentru a asculta (1.2; 3.1) deschide şi cea de-a treia diviziune a cărţii. Să ascultăm bine şi noi ceea ce spune Dumnezeul suveran, ceea ce revendică Cel Căruia I se cuvine ascultarea universală. Este El satisfăcut de formele religioase? Cu niciun chip! „Ce altceva cere Domnul de la tine, decât să faci ce este drept şi să iubeşti bunătatea şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?“ (v. 8). Acest program nu s-a schimbat din zilele lui Moise (citiţi Deuteronom 10.12). Este simplu şi nu are nimic entuziasmant în ochii oamenilor! Totuşi, nu constă în nimic mai puţin decât în acestea: să umblăm „într-un fel vrednic de Dumnezeu“; să practicăm dreptatea, pentru că El este Lumină; să exersăm bunătatea, pentru că El este dragoste!„Cu ce te-am obosit? Mărturiseşte împotriva Mea!“, întreabă Domnul în versetul 3 (comp. cu Isaia 43.22). Sfâşietoare întrebare! Începând din Egipt, toate căile lui Dumnezeu pentru ai Săi nu au fost decât har. Ce lucru a lipsit din partea Sa pentru ei, precum şi pentru noi? Nimic; trebuie să recunoaştem: cauza slăbiciunii noastre este întotdeauna în noi, niciodată în El!„Ascultaţi de nuia...“, recomandă în final Domnul, în versetul 9. Da, această nuia vorbeşte; ea are o voce pentru conştiinţă. Să ştim să fim atenţi la ea! Domnul nu vrea decât fericirea noastră (Apocalipsa 3.19).

„Vai de mine!“ strigă profetul care îşi conştientizează propria mizerie odată cu cea a poporului. Extinzând, putem vedea aici experienţa amară pe care o are omul cu el însuşi. Descoperă că nu are în sine însuşi nici resurse, nici roade (v. 1); că nu se poate sprijini mai mult nici pe autorităţi, nici pe cei mari de pe pământ („cel mai bun dintre ei este ca un mărăcine...“; v. 4; Psalmul 118.9); de asemeni, că şi cei mai apropiaţi îl dezamăgesc în acelaşi fel dacă se lasă în grija lor. Ce dureroasă experienţă şi totodată ce necesară experienţă! Am probat-o şi noi?

Suntem noi convinşi că Hristos singur este demn de toată încrederea noastră? „Nu este niciunul drept printre oameni“ (v. 2). Ceea ce însă nu găsim nici în noi, nici în alţii găsim în El (v. 7).Domnul Isus citează versetul 6 pentru a descrie consecinţele venirii Sale (Matei 10.34-36). Acestea pun pe orice om la încercare şi verifică faptul că cine nu este cu El este împotriva Lui (Luca 11.23). De ce parte ne aflăm însă noi?Ajunsă la încheierea ei, cartea se sfârşeşte cu certitudinile şi cu promisiunile harului. „Vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării“ (v. 19). Ce fericire să ne ştim păcatele înmormântate pentru totdeauna! În adevăr, Doamne, „cine este Dumnezeu asemenea Ţie?“ (v. 18).

clickbible.org